

szept. 6.) Zilahon dolgozott. A társadalmi rend elleni izgatás vádjával a kolozsvári Katonai Bíróság 4 év fogházra ítélte, amit teljes egészében kitöltött a szamosújvári börtönben. 1963. szeptember 6-án szabadult. Hazatérése után a szatmári Kölcsey Gimnázium esti tagozatán befejezte középiskolai tanulmányait, később Szatmárnémetiben egy

textilipari szövetkezetben volt technikus. 1986 óta Magyarországon él.

Györfi Árpád Egy gyergyószentmiklósi titkos csoportosulás vezetője. A csoport tagjai 1957 elején Szentmiklóson az iskola és más épületek falaira írtak rendszeres szövegeket. A csoportra vonatkozó iratok nem kerültek elő.

Balta János

...fényleni fognak, mint a csillagok Rehabilitálni a politikai elítélteket!

Vasárnap délután az arad-belvárosi katolikus templomban p. Ferencz Ervin ferences szerzetes a Szoboszlaj-per 57 elítéltjének egyikéről, a cellatársról, Karácsonyi István minorita atyáról beszélt a nagy számú híveknek. „45 évvel ezelőtt, november 9-én, talán pontosan ebben az órában, amikor a Luciu Giurgieni-i kényszermunkatáborban a 300-400 politikai elítélttel együtt befejeztük az egész napi robotolást, meghalt István testvérünk, akinek a távozása marokra szorította a szívünket” – kezdte az ártatlanul elítélt minorita atya életének, sanyarú sorsának az ismertetését.

Karácsonyi István 100 évvel ezelőtt Aradon született, a ministrálást éppen a minorita templomban kezdte, majd az érettségit követően beiratkozott a teológiára. Rómában, Assisiben, Páduában tanult, majd Nagybányára neveztek ki plébánosnak, de hazahívták Aradra, ahol akkoriban a minorita rendházban 12 minorita atya dolgozott, mivel sem Mikelakán, sem Ségában nem volt még katolikus templom. Ő hittanárként tanított az iskolában, ha szükséges volt, betegeket látogatott, és szívvel-lélekkel gyakorolt az orgonán. Rajongott az egyházi zenéért, a politika soha nem érdekelte. A kommunizmus megerősödésével azonban elkezdődött a szerzetesek üldözése, akiket

Páter Ferencz Ervin

1950. augusztus 20-án, Szent István ünnepén összegyűjtötték, majd Esztelneken, illetve Máriaradnán különítették el őket. 1956-ban Magyarországon kitört a forradalom, amihez Karácsonyi Istvánnak csak annyi köze volt, hogy Torján járt, ahol Ábrahám Árpád barátjánál Szoboszlaj és társai a rádióban hallgatták a magyarországi híreket. Mivel őt a politika nem érdekelte, pihenni vonult egy másik szobába, ennek ellenére, ő is felkerült a gyanúsítottak névsorára, és hiába bizonygatta minden sorstársa, hogy neki semmi köze az egészhez, ő semmiről sem tudott, a temesvári perben őt is 22 évre ítélték. Egy cellában őrizték őket 5-6 évig, amikor egész nap együtt voltak, és

mivel nem imádkozhattak egész idő alatt, valamivel ki kellett tölteniük az időt, el kellett terelniük a figyelmet a nyomorúságos életükről, ezért tanulni kezdtek. Az elítéltek közül egyesek németül, mások angolul vagy franciául tudtak, ezért egymást tanították. Köztük Karácsonyi valóságos vezéregyenységévé nőtte ki magát a csodálatos adottságai, az élni akarása, vidámsága, a lélekben megtörtek vigasztalása, az énektudása révén. Mivel rajongott a zenéért, a munkatáborban sokat énekeltek, ott komponálta a „börtönmisét”, amelyiknek a kottáit a bundás melegítőjének a bélésébe rejtette. 1963-ban enyhült a rendszer szigora, 6 év teljes elszigeteltség után a családjuknak is megírhatták: élnek. Talán éppen ez volt a baj, mert Karácsonyi ott-honról csomagot kapott, amiben azélelem mellé egy olyan jelt is betettek, amiből rájött: Gruber Ernő minorita testvér már nincs az élők sorában.

Mivel azonban István testvér súlyos szívbeteg volt, november 9-én, estefelé, miután befejezték a napi munkát, Isten kiszabadította lelkét a fogságból. Egy velük raboskodó asztalos, Páll András koporsót készített számára, majd szigorú felügyelet mellett, a legszerényebb körülmények között elhantolták. Ervin atya mikorra visszaért a temetésről, az elhunyt relikviáknak számító dolgait a fogolytársak ellopták, tehát semmi tárgyi emlék nem maradt tőle.

Maga 1965-ben szabadult, a világ végének számító Tornyára helyezték, s mivel Arad közel volt, meglátogatta Karácsonyi István családját, akiknek beszámolt a történetekről. A család a belügyminisztériumnál kérvényezte az elhunyt földi maradványainak Luciu Giurgieni-ből való hazahozatalát, amit jóvá is hagytak. Mivel maga ismerte a temetés helyét, a család kérésének engedve, a helyszínre utaztak, ahol

megtalálta az ismert halmocskát. A táborvezető kijelölt 4-5 rabot a holttest kihanatolására. Mivel sem a családtagokat, sem jómagát nem engedték a helyszínre, az emberek kétnapi keresés után sem találták azt meg. Az akkor érthetetlen dolog a hazatérése, vagyis a Tornyára történt visszavonulása után világosult meg, amikor az „illetékesek” keményen megdorgálták, amiért engedély nélkül elhagyta szolgálati helyét, hogy közreműködjön egy politikai elítélt földi maradványainak a hazahozatalában.

Karácsonyi István most is ott pihen Luciu Giurgieni-ben, ahol sírjának a halmocskáját eltüntette az idő. Tíz évvel ezelőtt a magyar köztársasági elnök kitüntette az ártatlanul elítéltet, egy évvel ezelőtt a román államfő is megígérte: minden ártatlanul, politikai nézeteiért elítéltet rehabilitálnak, de semmi nem történt. A politikai nézeteikért ártatlanul elítélt, halálra kínzott embereknek a rehabilitálását a rendszerváltás óta egyetlen politikai párt sem vállalta fel.

Páter Ferencz Ervin bátran kijelentette: nem szabad megfélemlenünk az ártatlanul megkínzott emberekről, akiknek a hozzátartozóik a nyugvóhelyeiket sem ismerik. „Ha az emberek úgy tesznek is, mintha megfélemlenkeztek volna róluk, Isten nem felejt, az Ő igazsága mindenképp megvilágosodik: mert akik az igazságban hallatták szavukat, fényleni fognak, mint a csillagok” – fejezte be a minorita templomban megtartott beszédét p. Ferencz Ervin ferences szerzetes, a szárhegyi ferences kolostor igazgatója.

(Nyugati Jelen – 2008. november 11.)

(Szerk. megjegyzés: Ervin atyát 2014. augusztus 1-től Csíksomlyóra helyezték)